

ΚΟΠΗ ΠΙΤΤΑΣ 2006

Χαιρετισμός κ. Νικολάου Βαδής

Ο Πρόεδρος του Συλλόγου Αμπετείου Σχολής Αθήνας κ. Νικόλαος Βαδής

Εξοχότατε Πρόσβη της Αραβικής Δημοκρατίας της Αιγύπτου κ. Hamdi Sanad Loza, αγαπητέ Πρόεδρε του Συλλόγου Αιγυπτιωτών Ελλήνων κ. Κοσσένα, αγαπητέ Πρόεδρε της Ελληνικής Κοινότητας Καΐρου κ. Καβαλή, αγαπητέ Επίτιμο Πρόεδρε της Ελληνικής Κοινότητας Καΐρου κ. Καρβέλη, αγαπητέ εκπρόσωπε της Ελληνικής Κοινότητας Αλεξάνδρειας κ. Καφατσάκη, αγαπητέ Πρόεδρε των Παλαιών Πολεμιστών κ. Τσιτσιρικό, αγαπητέ κ. Μεγγρέλη τ. Γραμματέα ΕΣΥΕΑ, αγαπητέ Πρόεδρε του Συλλόγου Ελλήνων Καΐρου κ. Μπίσκο, αγαπητέ Πρόεδρε της Κυπριακής Αδελφότητας στο Κάιρο κ. Σκίτσα, αγαπητά μέλη και φίλοι του Συλλόγου μας Αισίως, το 2006 είναι πλέον πραγματικότητα. Είμαστε για έκτη χρονιά στον 21^ο αιώνα, όσο και αν το ξεχνούμε και ονομάζουμε προηγούμενο αιώνα τον 19^ο. Ίσως προτιμούμε να κρύβουμε χρόνια!! Προηγούμενος όμως αιώνας δεν είναι ο 19^{ος}, αλλά ο 20^{ος}, κι εμείς, λοιπόν, είμαστε.... του προηγούμενου αιώνα!! Κι αυτό δεν είναι βάρος, αλλά κεφάλαιο και ευθύνη.

Με πολλή χαρά, βρισκόμαστε εδώ, στην εορταστική εκδήλωση της νέας χρονιάς. Έχουμε τις ρίζες μας στην χώρα του Νείλου, ένα κομμάτι της ζωής μας αλησμόνητο, που έχτισε το μέλλον μας και συγκρότησε τις σταδιοδρομίες μας: τη μαθητική ζωή των Αμπετεϊανών. Βρισκόμαστε πλέον στην μητροπολιτική Ελλάδα, ζούμε εδώ, αλλά δεν ξεχνούμε τις ρίζες μας, γιατί δε μπορούμε να διαγράψουμε κομμάτια του εαυτού μας, όπως ταυτόχρονα- δεν ξεχνούμε και την αγαπημένη μας Αίγυπτο και τους Αιγυπτίους φίλους μας, όπως και την παροικία που παραμένει στην Αίγυπτο.

Με πολλή χαρά καλωσορίζουμε στο Σύλλογο Αμπετείου Σχολής το νέο Πρόσβη της Αραβικής Δημοκρατίας της Αιγύπτου κ. Hamdi Sanad Loza. Εξοχότατε, είμαστε Έλληνες της Αιγύπτου, κι αυτό μας χαρακτηρίζει. Στο πρόσωπο σας βλέπουμε τη χώρα του Νείλου που είναι και δική μας. Με χαρά θα βρισκόμαστε στο πλευρό σας, στο πλαίσιο της υπηρεσίας σας στην Αθήνα, ευχόμενοι κάθε επιτυχία.

Μας συγκινεί ιδιαίτερος η παρουσία ανάμεσά μας, του αγαπητού Προέδρου της Ελληνικής Κοινότητας Καΐρου κ. Καβαλή όπως και του Επίτιμου Προέδρου κ. Καρβέλη.

Όλοι γνωρίζουμε, ότι παρά τη συρρίκνωση και τα σχετικά με αυτή προβλήματα, η παροικία εξακολουθεί να δραστηριοποιείται, καταφέρνει να συντηρεί και να διατηρεί εν λειτουργία τους ναούς μας όπως τους γνωρίσαμε, τα ιδρύματα και τους συλλόγους μας και πάνω απ' όλα τα σχολεία μας, που εξακολουθούν να είναι φυτώρια- τα μοναδικά πλέον- της αιγυπτιακής νεολαίας. Αντίστοιχα, δεν πρέπει να μας διαφεύγει ότι η παροικία μας χρειάζεται δίπλα της, όχι μόνο γεμάτους αναμνήσεις, αλλά κυρίως συμπαραστάτες και πάντα φίλους. Ευχαριστούμε επίσης θερμά όσους προσέφεραν δώρα για τη σημερινή λαχειοφόρο αγορά μας: Τον κ. Κώστα Ανθόπουλο του πρακτορείου ΠΥΡΑΜΙΣ και την κα Κατερίνα Μούσμπτε του πρακτορείου MID EAST, για την προσφορά αεροπορικών εισιτηρίων για την Αίγυπτο. Τον κ. Βασίλη Σακελλάρη για την προσφορά διήμερου διαμονής στο ξενοδοχείο του και το ξενοδοχείο HILTON για την προσφορά μιας διανυκτέρευσης με δείπνο. Τον κ. Γ. Πάντο για την προσφορά τριών βάζων type gale.

Την Ιερά Μονή Σινά, την Ελληνική Κοινότητα Καΐρου και τον καθηγητή Χ. Τσιλιτκλή, για την προσφορά εκδόσεών τους.

Καλή μας διασκέδαση λοιπόν και ευχόμεθα σε όλους, η Νέα Χρονιά- με υγεία και ευτυχία για τον καθένα και για όλο τον κόσμο- να είναι ειρηνική καρποφόρα και αποδοτική.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΥΠΑΡΧΕΙ ΚΑΙ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ ΣΤΗ ΜΕΣΣΗΝΙΑ Του Γιώργου Μπενέα	6-7
Η ΣΧΟΛΗ ΜΑΣ Στ. Μέρος	8-10
ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΖΟΝΤΑΣ ΕΝΑΝ ΓΝΗΣΙΟ ΑΙΓΥΠΤΙΩΤΗ ΕΛΛΗΝΑ... Επισκήδειος λόγος	13
Η ΜΟΙΡΑ ΤΟΥ ΜΕΤΑΝΑΣΤΗ Του Γρ. Παπαφωτίου	14
ΚΑΛΜΟΣ- ΠΟΙΗΣΗ «Θεματικά ενθρομήματα από τα Αιγυπτιακά αγαθήματα» του καθηγητή Αϊμπρού Μικροβία	15
ΚΑΛΜΟΣ- ΥΓΕΙΑ «Θόρυβος μια αγιάτρευτη πληγή» Του Δρα Χαρ. Τσιλιτκλή	16-17
Η ΠΑΙΔΕΙΑ ΤΟΥ ΕΘΝΟΥΣ Γ' Μέρος του Αλ. Χρυστοπόλλη	
ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΑ «Έπτά (7) τρόποι να κάνετε το μάθημά σας δύσκολο» Β' Μέρος του Γρ. Παπαφωτίου	20-21
ΑΜΠΕΤΕΙΟΣ ΣΗΜΕΡΑ Επιμνημόσυνο δέηση εις Αδελφούς Αμπετί	22-23
ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΕΠΙΣΚΕΨΗ ΤΟΥ ΠΑΠΑ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ ΚΑΙ ΠΑΣΗΣ ΑΦΡΙΚΗΣ κ.κ. ΘΕΟΔΩΡΟΥ Β' ΣΤΗΝ ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΑΓΙΑΣ ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ ΣΤΟ ΣΙΝΑ	26-28
ΕΡΓΑΣΙΕΣ ΜΑΘΗΤΩΝ ΑΜΠΕΤΕΙΟΣ ΣΧΟΛΗ 2006	30-31
ΜΟΡΦΕΣ Δρ. Παναγιώτης Νταυλιώτης	34
ΕΔΩ ΑΜΠΕΤΕΙΟΣ ΚΑΔΜΟΣ '48	36-40
ΠΑΡΟΙΚΙΑΚΑ	41-43
ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΣ Συνεργασία με τη Μεσσηνία	44-47

Τριμηνιαίο Περιοδικό του Συλλόγου Αμπετείου Σχολής

Εκδότης : Νικόλαος Βαδής
Πρόεδρος Συλλόγου Αμπετείου Σχολής
Καλλιτεχνικός Διευθυντής: Ατεφ Νάχλα

Αρχισυντάκτης: Γρηγόριος Παπαφωτίου
Επιμέλεια: Νικόλαος Βαδής,
Σμάρω Βογιατζή

Στη μνήμη των αδελφών Αμπέτ Μεγάλων Ευεργετών της παροικίας

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΒΑΛΛΑΣ
Πρόεδρος Σ.Ε.Α.Α.Σ

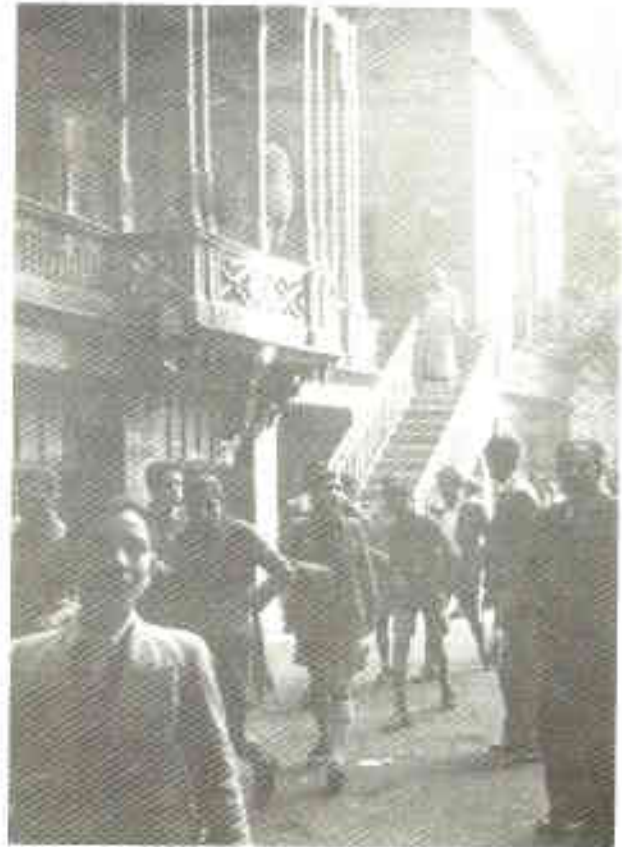
Αμπέτειος Σχολή το στολίδι αυτό της παροικίας Καΐρου, έβγαλε χιλιάδες μαθητές κατά τη διάρκεια των 150 χρόνων της ύπαρξής της. Λίγοι όμως από αυτούς τους μαθητές γνωρίζουν την ιστορία των ιδρυτών της, αλλά και αυτής της ίδιας της Σχολής. Επί της εποχής λοιπόν των αδελφών Ανανία και Ραφαήλ Αμπέτ, η εκπαίδευση των Ελληνοπαίδων στην παροικία Καΐρου γινόταν σε μία πρωχική προκαταρκτική Σχολή στο Χαμζάουϊ κοντά στο Πατριαρχείο.

Η μικρή αυτή Σχολή ανήκε στην Ελληνική Κοινότητα, αλλά βρισκόταν υπό την επίβλεψη του Πατριαρχείου επί Πατριάρχου Ιερυβόου του Β', κατά το έτος 1835-1856. Κατά την εποχή όμως αυτή εξέλεξε μια οκταμελής επιτροπή της Κοινότητας με Πρόεδρο τον Ραφαήλ Αμπέτ για την διαχείριση των Κοινοτικών Καταστημάτων. Άλλη ποιος ήταν ο Ραφαήλ Αμπέτ όπου αργότερα μαζί με τον αδελφό του Ανανία ίδρυσαν την Αμπέττειο Σχολή. Ο γενάρχης λοιπόν της οικογένειας Αμπέτ γεννήθηκε στο ΒΟΛΙΒΑΚ της Συρίας κατά πόσην πιθανότητα περί το 1710-1720. Ήταν έμπορος και ήλθε στο Κάιρο περί το 1750 όπου και εγκαταστάθηκε στην συνοικία της Τζουβενίας μαζί με τους υιούς του Δημήτριο και Ιάκωβο. Το έτος του θανάτου του και του προσβύτερου υιού του Δημητρίου είναι άγνωστα, το μόνο γνωστό είναι ότι απέθαναν στην Τζουβενία. Είρ' όσον λοιπόν έμεινε μόνος του ο έταρος υιός Ιάκωβος, νεμεριόθηκε και απέκτησε υιόν που ονομάσι Μιχαήλ. Ο Μιχαήλ μετά που ανηλικιώθηκε νεμεριόθηκε την Ελένη, κόρη εξαιρετικής οικογένειας και υπέκτησε πέντε παιδιά ήτοι μία κόρη την Σωσιάννη και τέσσερις υιούς τον Παύλο, τον Ραφαήλ, τον Ανανία και τον Γεώργιο. Από αυτούς οι τρεις τελευταίοι, ο Ραφαήλ, ο Ανανίας και ο Γεώργιος έγιναν ονομαστοί για το ιερόθεοργό τους έργο και για την ίδρυση της φερουάμου Αμπέττειο Σχολής.

Ο μεγαλύτερος υιός ο Παύλος νεμεριόθηκε το 1817, αλλά δυστυχώς απέθανε μετά από δύο χρόνια, νεμεριότατος αφήνοντας μία κόρη την Αικατερίνη. Ο καλύτερος τους Μιχαήλ Αμπέτ απέθανε υιότατος κι αυτός, αλλά πριν αποθάνει είχε παντρώσει την μονοζακόρη του και αδελφή των ιδρυτών Ραφαήλ, Ανανία και Γεώργιο, την Σωσιάννη, μαζί με τον εκ Λαμασκού Ιωάννη Αράγκη, του οποίου ο υιός Γεώργιος Αράγκης, μαζί με τους θείους του, δηλαδή τους ιδρυτές, υπηρέτησαν επί πολλά χρόνια Αντιπρόεδρος της Εφορείας της Σχολής. Μετά το θάνατο λοιπόν του προσβύτερου αδελφού του Παύλου το 1819 μένουν οι τρεις άλλοι αδελφοί ο Ραφαήλ, ο Ανανίας και ο Γεώργιος που ασχολήθηκαν με το εμπόριο.

Είναι βέβαιο και εξαιρετικά άσχημο ότι οι δύο μεγαλύτεροι αδελφοί ο Ραφαήλ και ο Ανανίας μετά το θάνατο της μητέρας του, που συνέβηκε στο Κάιρο, άφησαν τον αδελφό τους Γεώργιο στο Κάιρο και μεταβίβηκαν το 1835 στην νήσο Σύρο όπου ήταν τότε η πρώτη εμπορική πόλη της Ελλάδας. Εκεί στην Σύρο απέκτησαν την ελληνική υπηκοότητα και έκαμαν πολλές δουλειές στον Λήμο Ερμιονιάδας όπου και ανακηρύχθηκαν άριστοι.

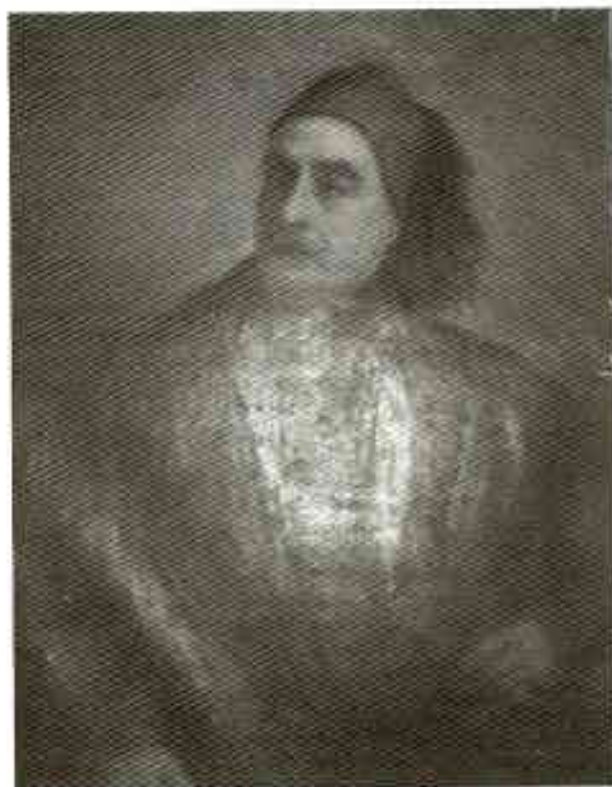
Μετά από οκτώ χρόνια διαμονής στην Σύρο ανεχώρησαν και ο μόν Ανανίας πήγε στο Λονδίνο, ο δε Ραφαήλ στην Οδησό για εμπορικές εργασίες όπου έλαβε και τη ρωσική υπηκοότητα. Ο Ανανίας έμεινε στο Λονδίνο και στο

Η Αμπέττειος Σχολή στην οδό Φουάτ

Μόντιπλερ συνεχώς, αλλά ο Ραφαήλ επέστρεψε στο Κάιρο μετά τον θάνατο του αδελφού του Γεώργιου το 1849, όπου παρέμεινε μέχρι το τέλος της ζωής του, το 1866. Από το εμπόριο λοιπόν που διεξήγαγαν στην Αγγλία και στην Ρωσία πλούτισαν πολύ και με το να είναι φιλόφρονες και φιλογενείς ασκήθησαν ότι δεν ήτο δυνατόν να μοιούν άλλη καλύτερη χρήση του πλούτου του, παρά να ανεγείρουν Σχολή για να εκπαιδευόσθη τα Ελληνοπαίδια του Καΐρου.

Θα πρέπει όμως να σημειώσουμε χάριν της αληθείας, ότι ο πρώτος που συνέλαβε την πνευματική αυτή ιδέα της ανεγέρσεως Σχολής ήταν ο υιότατος των τριών αδελφών ο Γεώργιος, ο οποίος και κατέθεσε για το σκοπό αυτό στην Εθνική Τράπεζα της Ελλάδος στην Αθήνα το ποσό των 4.000 λιρών. Αλλά το 1849 πάθανε πρόωρα, οπότε κληροδοτεί όλη του την περιουσία στους αδελφούς του Ραφαήλ και Ανανία με την ιερή εντολή να μην άρθουν ανεκτέλεστο το σχέδιό του. Οι δύο αδελφοί οι επιήρσαντες έμειναν άγαμοι και ακολούθησαν το θεϊκότο πινάξιό του υιότατου αδελφού τους Γεώργιου.

Οι Μεγάλοι Ευεργέτες Ανανάσιος και Ραφαήλ Αμπέτ

Κατά την διάρκεια των πέντε τελευταίων ετών οι δυο αδελφοί ανέχτησαν περισσότερο την κριτικότητα τους, με τις επιτυχείς εμπροχικές επιχειρήσεις τους και έτσι το 1854 κατέβλεσαν τον θεμέλιο λίθο της πρώτης Αρμενικής Σχολής, στην συνοικία της Τζουβανίας, όπου ήταν τότε το κέντρο των Ελλήνων εμπόρων και το Συναγυσιτικό Μετόχι. Το κτίριο της Σχολής επετέλεσε μετά δυο χρόνια ήτοι το 1856. Και να μιν κτίσθηκε το 1856, χρειάστηκε όμως αρκετός χρόνος για να τελειοποιηθεί ως εκπαιδευτήριο και να συνταχθεί ο θεμέλιος κανονισμός της λειτουργίας της Σχολής. Γι' αυτό και το 1860 δεν έχει αρχίσει ακόμη η λειτουργία της Σχολής. Εν τω μεταξύ οι αδελφοί Ραφαήλ και Ανανάσιος Αμπέτ εδήλωσαν ότι αναλαμβάνουν εξ ολοκλήρου τα έξοδα λειτουργίας της Σχολής, γι' αυτό και η Εκτελεστική Κοινότητα εξόφλησε προς αυτούς την ευγνωμοσύνη της παροικίας.

Τέλος το 1861 μετά τη σύνταξη ελληνιστί του νέου θεμελιώδους Κανονισμού της Σχολής, ο οποίος υπογράφηκε από τους ιδρυτές Αδελφούς Αμπέτ την 10^η Μαρτίου 1861 άρχισε η λειτουργία της Σχολής.

Οι ιδρυτές της Σχολής θέλοντας να κατοχυρώσουν αυτήν, παρ' όλο που επιθυμούσαν την ελληνικότητα της Σχολής, την έθεσαν υπό την προστασία της Ρωσίας και τούτο διότι τότε η Ρωσία ήταν πανίσχυρη, ενώ το Ελληνικό Κράτος ήταν ακόμη αδύναμο για να προστατέψει ένα ίδρυμα όπως ήταν η Αρμενική. Η ρωσική προστασία έσωσε αυτήν πολλές φορές από διαφορετους και επιθυμούσαν να προσβάλουν την διαθήκη των ιδρυτών. Οι ιδρυτές όμως της Σχολής επειδή επιθυμούσαν η Σχολή να είναι ανεξάρτητη χωρίς καμία ξένη προστασία και επειδή δεν τους άρεσαν οι κινήσεις της Ρωσίας, έθεσαν αυτήν υπό την προστασία της Ιεράς Μονής του Σινά, με Πρόεδρο της Σχολικής Εφορείας τον εκάστοτε Αρχιεπίσκοπον Σινάου. Το έτος 1895 η Αρμενική Σχολή μεταφέρθηκε από την Τζουβανία στην οδό Μπουλάκ σε κτίριο που χρησιμοποιεί ως οικία μέχρι τούδε του BLUM PACHA, αγοράσθηκε δε υπό την Σχολή έναντι 7.000 λιρών Αγγλίας.

Έκτοτε η Σχολή συνεχίζει μέχρι σήμερα απρόσκοπτα την εύρυθμη λειτουργία της προς όφελος της μαθητιώσας νεολαίας.

Εμείς οι Ακόροτοι της Αρμενικής Σχολής, στεκόμαστε με σεβασμό προς την μνήμη των Μεγάλων Ευεργετών και ιδρυτών της Σχολής ποιήσαν Γεωργίου Ανανάσι και Ραφαήλ Αμπέτ και τα χείλη ψαθυρίζουν με ευγνωμοσύνη τους τελευταίους στίχους του Ύμνου των ιδρυτών που λέγουν:

«Λάμπουν εν αυτοίς τα φώτα
της σπουδής τα ιερά
και υμνεί τους δωρητές της
η καρδιά εν χαρά.

Ευτυχής όστις ανοίγει
εις αυτήν τους οφθαλμούς
ευτυχέστερος ο δίδων
θείον φως εις τους τυφλούς

και τρισεύδαιμον το γένος
αν ως τους Αμπέτ πολλά
τέκνα ένδοξα γεννήσει
προσφιλή και αγαστά.

Είναι αιών αθανασίας
δι' αυτούς πάσα στιγμή
και του γένους είναι εκείνοι
δόξα, κλέος και τιμή.

30-1-2006

ΕΠΙΜΝΗΜΟΣΥΝΟΣ ΛΟΓΟΣ ΕΙΣ ΑΔΕΛΦΟΥΣ ΑΜΠΕΤ

Ο χρόνος όσο κι αν προσπαθήσει, με την άκαμπτη ανάληψιά του, να σκεπάσει μ' ένα πέπλο λησμονιάς από τ' ανθρώπινα μάτια, ότι πέρασε από το διάβα του- όσο κι αν η αλύγιστη αυτή μονοτονία της εφήμερης ζωής κρατεί τον άνθρωπο αιχμάλωτο στο μονότονο ρυθμό της και τον κάνει να μην έχει άλλες σκέψεις, να μην αγωνιά για τίποτα άλλο, παρά για τη βιοπάλη, μερικές μορφές, μένουν βαθιά ριζωμένες στην καρδιά του, σκλάβες για πάντα στη θύμησή του. Κι αν καμιά φορά ο καθημερινός ίλιγγος πάει να τις σβήσει απ' τη μνήμη του, αμέσως τις ξαναθυμάται, σαν αντικρίσει το σχολείο που μορφώνει τον αμόρφωτο άνθρωπο, το νοσοκομείο που θεραπεύει τον άρρωστο. Και γεμάτος συγκίνηση κι ευγνωμοσύνη θαυμάζει τους δημιουργούς τους. Αναλογίζεται, ότι όλα αυτά ιδρύθηκαν για το καλό και την ευημερία της ανθρωπότητας, από ανθρώπους οι οποίοι δεν αιχλωπίστηκαν από τον πλούτο, διότι γνώριζαν ότι ο υλικός αυτός πλούτος δεν αποτελεί την πραγματική ευτυχία των παροδικών κατακτητών του, αλλά όργανο για του οποίου καθίστατο ικανοί να συμβάλουν εις την ευτυχία συνανθρώπων των. Και στο άρρωστο αυτό τον ύψιστο, αφιέρωσαν ολόκληρη τη ζωή τους. Και έτσι βλέπουμε αυτούς με χριστιανική αγάπη ν' ανοίγουν σχολεία, να ιδρύουν φιλανθρωπικά ιδρύματα, να γίνονται μεγάλοι ευεργέτες. Κι όταν πλέον οι σκοποί και οι πόθοι των, γίνονται πραγματικότητες τότε νιώθουν τον εαυτό τους ευτυχί και χαρούμενο.

Τέτοιοι ήσαν και οι αείμνηστοι αδελφοί Ανανίας, Γεώργιος και Ραφαήλ Αμπέτ. Ευγενείς φυσιογνωμίες, οι οποίες όταν μ την τιμιότητα τους και την εργατικότητα τους απέκτησαν περιουσία ούτε στιγμή δε δίστασαν που και πώς να την χρησιμοποιήσουν. Τη διέθεσαν ολόκληρη για την εξυπηρέτηση μιας μεγάλης ιδέας. Βέβαια δεν είναι πολλοί οι μιμητές τους. Πολλοί τυφλωμένοι από το πάθος της αχαλίνωτης πλεονεξίας και του αλύγιστου εγωισμού, επιδιώκουν μόνο τη δική τους άνετη ζωή και αδιαφορούν απολύτως για τη δυστυχία των συνανθρώπων τους. Αλλά μένουν και λίγοι, οι οποίοι χαρίζουν μ' ένα οποιαδήποτε ευγενικό τρόπο, τη χάρη της συμπαραστάσης στο δύσκολο αγώνα του πλησίον τους. Ανάμεσα στους ανώτερους αυτούς ανθρώπους προβάλλουν και οι αοίδιμοι ευεργέτες μας. Άνθρωποι, οι οποίοι αντελήφθησαν ότι για να επέλθει η ευημερία της ανθρωπότητας η κατάργηση του φθόνου και των πολέμων, χρειάζεται η κατανόηση και η ανωτερότητα, την οποία δίδει η πραγματική μόρφωση. Το σχολείο είναι εκείνο το οποίο μορφώνει το νου, αναπλάθει το ήθος και σφυρηλατεί το χαρακτήρα. Μόνο το σχολείο είναι ικανό να φωτίζει στις ψυχές όλων, την αγάπη προς την πατρίδα, το σεβασμό προς τη Θρησκεία, την εκτίμηση των συνανθρώπων μας. Και μόνο αυτό θα φωτίσει τον αφώτιστο, θα του δείξει το δρόμο της αλήθειας

και της δικαιοσύνης. Και έτσι πλημμυρισμένοι από τα ανωτέρω χριστιανικά και ανθρωπιστικά αισθήματα οι αδελφοί Αμπέτ, δώρισαν στην παροικία του Καΐρου, από το προϊόν του τίμιου ιδρώτα τους και από τα περισσούμενα της ευγενικής τους ζωής, το εργαστήριο αυτό των χαρακτήρων και την αστείρευτη πηγή της μόρφωσης, της Αμπέτειο Σχολή.

Η εστία αυτή του πνεύματος και του ήθους, επί δεκάδες ετών τώρα φωτίζει τον Έλληνα Αιγυπτιώτη. Χιλιάδες φωτίστηκαν και φωτίζονται με τα φώτα της, μορφώθηκαν και μορφώνονται με τις προσπάθειες της, σταδιοδρόμησαν με τις συμβουλές της.

Ανανίας, Γεώργιος και Ραφαήλ Αμπέτ. Με σεβασμό και ευγνωμοσύνη προφέρουμε τα ονόματι των ανθρώπων αυτών, οι οποίοι εκπλήρωσαν ένα καθήκον ιερό, απέναντι στην κοινωνία μας. Τα χρόνια πέρασαν. Είναι πολλά χρόνια από τότε που η Αμπέτειος Σχολή λειτουργεί. Και εμείς οι οποίοι σήμερα, ευεργετούμεθα από την Αμπέτειο, αναγνωρίζουμε το μεγάλο έργο τους και σκύβουμε ειλαβικά το κεφάλι στη σελτή τους μνήμη. Η δέηση μας, ως υψωθεί στον ουρανό, ως θυμίαμα για να ψιθυρίσει στις άγιες ψυχές σας ότι ζωηρά θα μείνει το όνομά σας στη μνήμη μας γιατί μας χαρίσατε, ότι πιο πολύτιμο, πιο ακριβό μπορεί να αποκτήσει ο άνθρωπος: την παιδεία και ευχόμεθα οι καρδιές όλων των ευεργετημένων από εσάς, και είναι τόσο πολλοί, να αισθανθούν την αξία της πράξεώς σας και να γίνουν μιμητές του έργου σας, διότι τότε μόνο η ζωή θα έχει το πραγματικό νόημα της.

«Λιωνία σας η μνήμη, αείμνηστοι αδελφοί Αμπέτ»

Έλσα Πάτσαλη
(Γ' Αυκείου)

Κατάθεση Στεφάνων

Οι μαθητές της Αμπετειού Σχολής κατέθεσαν στεφάνια σε ξεχωριστή εκδήλωση στις προτομές των αδελφών Αμπέτ, παρουσία του σημερινού δ/ντή της Σχολής Χρήστου Καλλέ, ενώ ο Πατριάρχης Αλεξανδρείας κ.κ. Θεόδωρος αναφέρθηκε στη σημασία του έργου των μεγάλων αυτών αιγυπτιακών ευεργετών σε εκδήλωση της Ένωσης Αποφοίτων Αμπετειού στο Κάιρο.

Από το Αθηναϊκό Πρακτορείο ειδήσεων

Εκδήλωση προς τιμήν των ιδρυτών της Αμπετειού Σχολής

Κάιρο, 30 Ιανουαρίου 2006

Μνημόσυνο των αδελφών Αμπέτ που αφιέρωσαν την περιουσία τους, πριν ενάμισι αιώνα, για τη δημιουργία της ιστορικής Μεγάλης του Γένους Αμπετειού Σχολής, πραγματοποιήθηκε στο Κάιρο, στο πλαίσιο των εκδηλώσεων για την Ημέρα των γραμμάτων και τον εορτασμό των Τριών Ιεραρχών.

Από το σχολείο αυτό που λειτουργεί πλέον με τη φρονίδα της Ιεράς Μονής Σινά, χιλιάδες Αιγυπτιώτες μαθητές διέπρεψαν και συνεχίζουν να διακρίνονται και στις μέρες μας για την προσφορά τους στον Ελληνισμό. Τη σημασία της προσφοράς των μεγάλων ευεργετών Ραφαήλ, Γεωργίου και Ανανία Αμπέτ αναφέρθηκε ο Πατριαρχικός Επίτροπος Καΐρου π. Νικόδημος Πριάγγελος, απευθυνόμενος στους μαθητές των ελληνικών εκπαιδευτηρίων κατά την εορτή των Τριών Ιεραρχών. Συγκινητική ήταν και η αναφορά μιας μαθήτριας της Έλσας Πάτσαλη, που τόνισε τη σημασία του τεράστιου έργου των ευεργετών Αμπέτ.

«Εσείς μας χαρίσατε ότι πιο πολύτιμο, ότι πιο ακριβό μπορεί να αποκτήσει ο άνθρωπος: την παιδεία, τόνισε η Αιγυπτιώτισσα μαθήτρια της Αμπετειού Σχολής, στο σημερινό μνημόσυνο των ιδρυτών του ιστορικού εκπαιδευτηρίου, στο ελληνικό τετράγωνο της Ηλιούπολης Καΐρου.

ΕΡΓΑΣΙΕΣ ΜΑΘΗΤΩΝ ΑΜΠΕΤΕΙΟΣ ΣΧΟΛΗ 2006

Θέμα: «Λειτουργία του υγρού στοιχείου στο παραμύθι, στην αρχαιοελληνική παράδοση, στη νεοελληνική παράδοση, στη χριστιανική θρησκεία και στους αρχέγονους λαούς».

Το νερό θεωρείται η κοιτίδα της ζωής. Ως πηγή της ζωής μας συντηρεί, μας λυτρώνει και μας αναγεννά. Η αύρα της θάλασσας ενώνει όλο τον κόσμο. παράλληλα όμως το νερό κρύβει πολλούς κινδύνους.

Στη λογοτεχνία και στην ποίηση η θάλασσα αποτελεί ένα αρκετά συνηθισμένο θέμα πολύ περισσότερο όμως στην προσωπική και στη δημοτική μας παράδοση, είτε ως γοητεία είτε ως καθαρτήρια δύναμη («Του κυρ- Βοριά», δημοτικό). Από τα αρχαία χρόνια οι Έλληνες φιλόσοφοι θεώρησαν το νερό ως πρώτη αρχή του κόσμου. Στη χριστιανική παράδοση βλέπουμε τον άνθρωπο να έχει δημιουργηθεί από χώμα και νερό. Χωρίς αυτό δε μπορεί να υπάρξει ζωή, γι' αυτό το λόγο του απέδωσαν και υπερφυσικές ιδιότητες. Το νερό λειτουργεί σαν καθαρτήρια δύναμη και αυτό φαίνεται από το ότι οι αρχαίοι, πριν να εισέλθουν σε σπίτι, έπλεναν τα χέρια και τα πόδια τους, όπως και η υπηρέτρια του Οδυσσέα θα πλύνει τα πόδια του πριν αυτός να μπει στο παλάτι. Ακόμη, η Ιφιγένεια, στη χώρα των Ταύρων, έπρεπε να μεταφέρει το ξόανο της θεάς Άρτεμις, ώστε να φύγει τάχα το μίσημα του δολοφόνου, δηλαδή του Ορέστη. Πριν από κάθε μάχη οι Σπαρτιάτες πλένονταν για να αρχίσουν να πολεμούν. Οι άνθρωποι έφθισαν σε σημείο να θεοποιήσουν διαφόρους ποταμούς, θεωρώντας τους ζωοδότες, αφού απ το νερό μπορούσαν να ζήσουν και να το χρησιμοποιήσουν για τις ποικίλες ανάγκες τους (για παράδειγμα Νείλος, Ινδός, Γάγγης).

Ο Χριστός βαπτίστηκε στον Ιορδάνη ποταμό, ο οποίος αντικρίζοντας το Θεό «εστράφη εις τα οπίσω». Σε ανάμνηση αυτού του γεγονότος επαναλαμβάνουμε στη κολυμπήθρα, που είναι γεμάτη νερό, το βάπτισμα, όπου καθαρίζεται ο άνθρωπος από κάθε αμαρτία. Επίσης, ενδεικτικό στοιχείο αυτής της δύναμης είναι και η επιγραφή που βρισκόταν έξω από την Αγία Σοφία: «Νίψον ανοήματα, μη μόνον όψιν».

Το νερό ήταν, είναι και θα παραμείνει ένα από τα πιο πολύτιμα και απαραίτητα αγαθά στον άνθρωπο. Αυτό φαίνεται από τους μύθους και τις παραδόσεις και γενικά τα κείμενα όλων των εποχών. Όπως, για παράδειγμα λέει η μυθολογία ο Περσέας θα σώσει την Ανδρομέδα από το θηρίο που φυλάει το νερό και πρέπει να θυσιάσει η βασιλοπούλα για το κοινό καλό. Ανάλογα και ο Άγιος Γεώργιος θα σώσει τη βασιλοπούλα από το δράκο που φυλάει το πηγάδι με το νερό.

Τέλος, τα πηγάδια τα φυλάει οι νερόιδες, που είναι αλλεπάλληλες και αλλεπάλληλες, δηλαδή κάνουν κακό στους ανθρώπους, τους παίρνουν τη φωνή, το μοιάλο, τα μικρά παιδιά από τις κούνιες τους και τα αντικαθιστούν με δικά τους, που είναι αλλόκοτα πλασμάτα τα οποία σιγά-σιγά χάνονται (πεθαίνουν). Άλλες πάλι είναι καλές, προστατευτικές που φυλάει τους ανθρώπους. Ακόμη, άλλες χαρμάνοις θέλουν τους ανθρώπους να φάγουν να βρουν το αθάνατο νερό που βρίσκεται σε μια σκοτεινή σπηλιά και σπάζει από ένα βράχο και όποιος πιει από αυτό ζωντανεύει. Δεν είναι όμως δυνατό να το βρουν όλοι,

γι' αυτό πολλοί χάνονται στη προσπάθεια τους αυτή. Η υπόσχεση της αθανασίας, εδώ, λειτουργεί ως παγίδα θανάτου για τον άνθρωπο, όπως ακριβώς και ο δόλος των θεών, που είναι βασικό μοτίβο της αρχαίας τραγωδίας. Σήμερα, τα ιαματικά νερά που υπάρχουν, προσφέρουν στον άνθρωπο θεραπείες για ασθένειες. Ο αγιασμός που τελείται στην εκκλησία έχει ιαματικές ιδιότητες, όπως και τα υψισματι που υπάρχουν σε διάφορους ναούς ή μοναστήρια. Το νερό όμως σιγά-σιγά έχει αρχίσει να μολύνεται με επιβλη του ανθρώπου. Τα απόβλητα των εργοστασίων, τα φαρμακικά μολύνουν και το υδάτινο περιβάλλον και έτσι, από «αθάνατο» το νερό γίνεται θανατηφόρο. Ας φροντίσουμε όλοι, λοιπόν, ώστε το νερό, η θάλασσα να μας χαρίζει ζωή, κάλλος, αρμονία, λύτρωση και να συνεχίζει να υμνείται.

Απειρανθίτου Ελένη
(Γ' Λυκείου)

Κάιρο

FLASHBACK

ΕΤΟΣ 10. ΑΡ. 12
ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ
1919

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΑΤΛΑΝΤΙΣ
MONTHLY ILLUSTRATED ATLANTIS

VOL. X. NO. 12
DECEMBER
1919

Ὁ ἐν Αἰγύπτῳ περίφημος Ἕλλην πυγμαχὸς
ΧΡΗΣΤΟΦΟΡΟΣ Κ' ΧΡΗΣΤΙΑΔΗΣ
(Μεχανικός)

ΒΙΡΓΙΝΙΑ ΜΠΕΝΑΚΗ

ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΥ ΑΣΥΛΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΦΙΛΟΠΤΟΧΟΥ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

Η δημιουργία του "Κάιρο flashback"
και το φωτογραφικό υλικό είναι
του Α. Νάγλα

Από το μηνιαίο περιοδικό της
Ελληνικής Ομογένειας της Αμερικής
«ΑΤΛΑΝΤΙΣ»
του 1919

Από το περιοδικό
«Ελληνικός Διάκοσμος» 1911

ΕΛΛΑΣ

ΕΤΟΣ Δ' ΑΡΙΘ. 222 39
ΣΑΒΒΑΤΟ ΠΕΜΠΤΗ 20 ΚΥΡΙΑΚΗ

ΛΟΓΟΙ — ΚΥΡΙΑΚΗ 10 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1911
—*—*—*—
Διευθυντής ΣΠΥΡ. Α. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΣ

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 10 ΛΕΠΤΑ
ΓΡΑΦΕΙΑ ΒΛΑΔΟΣ ΕΡΜΟΥ 1 (ΠΛ. ΚΥΡΙΑΚΑΙΩΝ)

ΚΑΙΡΩΝ — Όμορφες διασκεδάζοντες την δευτέρα ημέραν του Πάσχα. (Απόκ. η κ. Όδ. Αιγιάλας, φωτοκ. κ. Γ. Σπασαράδου)

Από το περιοδικό «ΕΛΛΑΣ» 1911

Ἡ Δεσποινίς ΑΜΠΕΤ, ἑγγονή τοῦ ἐν Καίρῳ μεγάλου χορηγοῦ
τῆς Ἀμπετείου Ἑλληνικῆς Σχολῆς

Από το περιοδικό «ΕΛΛΑΣ» 1911

Ἡ Κυρία ΟΛΓΑ ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ, σύζυγος τοῦ ἐν Καίρῳ
Γραμματέως τοῦ Ἑλληνικοῦ Πατριαρχείου

Από το περιοδικό «ΕΛΛΑΣ» 1911